هو الله - یا من نطق ألسن الکائنات بآیات المحامد والنعوت...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

لوح رقم (53) - من آثار حضرت عبدالبهاء - مکاتیب عبد البهاء، جلد 3، صفحه 190

(53)

هو الله

یا من نطق ألسن الکائنات بآیات المحامد و النعوت فی تسبیح ذاته و هو منزه عنه و دلع دیک السناء بالثناء فی توحید اوصافه و هو مقدس عنه لقد ذهلت العقول یا الهی و حارت النفوس یا محبوبی فی ادراک ذرة من حقائق الابداع فکیف حقیقتک الرحمانیة المتعالیة عن عرفان مطالع الانوار فی عالم الاختراع فلیس لأحد سبیل الی الادراک و انی لعناکب الاوهام ان تنسج بلعاب الظنون علی أعلی قباب الافلاک و کل دلیل علیل فی الدلالة الی ملکوتک الجلیل فکیف عرفان هویتک المنزهة عما میزه مظاهر التوحید فی مقام التمجید اذا یا الهی ما شأن نفسی التی هی دون التراب ان تثنی علی العزیز الوهاب و وا أسفا علی ادراکی و هو أعجز من جناح الذباب فکیف الوصول الی ساحة الجود من رب الارباب و التفوه بجوامع الکلم و فصل الخطاب مالی الا ان اخاطب نفسی یا الهی و اقول اطرق کری ان تطیر فی هذا الفضاء اما تری العقاب کسیر الجناح نسیل الریاش فی أوج هذا القباب فکیف تخوض فی عباب هذا البحر الخضم الذی لیس له قرار اذا یا الهی زج بی فی بحار الحیرة و الهیمان و خض بی فی غمار المحو و الوله و الوجدان و اجعلنی أاوی الی وکر صمتی و سکوتی و حرمانی و أقر و أعترف بذلی و

مسکنتی و فقری و فاقتی رب أنسنی نفسی و نجنی من هوائی و احرسنی من الطغیان و قنی من وساوس الشیطان و احفظنی الوقوع فی حبائل العجب و الکبریاء و السقوط فی مهاوی العز و الاستکبار و الهمنی یا الهی الذل و الانکسار الی عتبة قدسک المتلئلئة بالانوار و الهمنی الثبوت علی العهد و المیثاق و لو اشتدت الساق بالساق و ان الیک المساق رب اطفأ نارى و اهدنی الی ما به نورى و جنبنی ظلال الضلال و وفقنی علی الخضوع و الخشوع و المحق و الاضمحلال الهی الهی الی متی حرمانی و حسرتی و هوانی فی هذه البیداء التی لا رجاء فی ارجائها و خوضی فی بحار العصیان التی لا قرار لها رب رب احفظنی من شر نفسی و طغیانی و احرسنی بعین رعایتک و کلائتک عن هوائی و عصیانی انک انت الحافظ المؤید المقتدر العزیز الکریم

الهی الهی ان المقربین من عبادک و المخلصین من اصفیائک الذین جعلتهم آیات التوحید و رایات التفرید فی ملککک و ألقیت علیهم کلمة التقدیس و علمتهم المعانی الکلیة الساریة الجاریة فی بواطن کلماتک المبتلون باضطهاد أولی الطغیان و طواغیت الظلم و العدوان و صنادید دهج الرهج من اقلیم الیاء الوسیع الارجاء تراهم یا الهی یرتلون آیاتک و یتلون کلماتک و یحشرون تحت راياتک و یقصون أحسن القصص فی کتابک و یقتبسون من نورک و یتأججون بنار حبک و یتمنون الفداء فی سبیل الهدی و یتحملون کل بلاء طلبا للرضاء و یرضون بالقضاء حبا بجمالک الابهی رب أنعم صباحم و أنر مصباحهم و قدر فوزهم و فلاحهم و أرح أرواحهم بنفحات قدس تعبق فی محافلهم و نسائم أنس تمر فی مجامعهم و طیب أنفاس ینتشر فی صوامعهم انک أنت الکریم انک انت الرحیم لا اله الا أنت الفضال الباذل المعطی المنعم الرؤف العظیم

ای مقربان درگاه حضرت کبریا در این صبحگاهی این زندانی بیاد یاران رحمانی و عزیزان ربانی پرداخت و از این ذکر و فکر شادمانی بی پایان رخ داد و سرور نامتناهی جلوه نمود زیرا یاد یاران روح و ریحانست و تخطر دوستان سرور جان و وجدان چه که نظر باجسام نیست بلکه تعلق بنفس رحمانست که از یمن قلوب در مرور و شبهه نیست که رائحه رحمان سبب حیات مشتاقان و این زندانی مشتاق و شاکی فراق و آرزوی دخول در حلقه عاشقان نیر آفاق نماید پس ملاحظه نمائید که یاد احبا و ذکر اصفیا چه تأثیری مینماید

ایها المنجذبون الی مرکز الجمال المتذللون الی ملکوت رب الجلال روحی لکم الفدا بما أخذتکم نشوة المدام من کأس البهاء و رنحتکم نسمة القبول کأنها صهباء مزاجها کافور و نطقتم بالثناء و استقمتم علی میثاق الله و ثبتت اقدامکم علی الصراط و لم یزلزلکم نفثات الشبهات و انی اضع ناصیتی علی تراب التذلل و التبتل و السجود و أبسط أکف ضراعتی الی ساحة الفضل و الجود و ارجو لکم العنایة و الرعایة و القوة و النصرة حتی ینشرح منکم القلوب و ینکشف عنکم الکروب و یندفع الخطوب فتشقوا الثیاب و الجیوب بین القبائل و الشعوب فی محبة ربکم علام الغیوب

ای یاران هر چند در زندانیم ولی بمحبت اهل بها در گلشن و گلستان و با کمال روح و ریحان بتحریر این نامه پردازم تا قلوب بیکدیگر ارتباط یابد و انعکاسات وجدانیه حاصل گردد زیرا کل قطرات یک بحریم و رشحات یک ابر سبزه یک بوستانیم و چمن یک گلستان وچون چمن در گلشن دست در آغوش یکدیگر نمایند گلزار سبز و خرم شود و نضارت و لطافت و طراوت و حلاوت بی اندازه یابد پس همچنانکه مواجهه ثمر بخشد امیدواریم که این مکاتبه نیز چون وسائط ارتباط است نتیجه و اثر مبذول دارد جمیع یاران الهی را بجان و دل مشتاقم و از نار اشتیاق در احتراق و علیکم البهاء الابهی (ع ع)